

haju házi vadkisasszonnyal, addig mi a családfőt vallatjuk, mert rettenetesen ismerősnek látszott. Végre rábizonyítottuk a személyazonosságot, mire bevallotta, hogy ő már harmadik esztendeje nyaral idekünn a Szigeten, egy sátorban egész családjával. Ő maga minden reggel átevez egyik leányával Megyerre, ott felül a villamosra s délig épugy robotol, mint a többi *kulturember*, délután pedig siet ki, a parton már várja a vörösbőrű szöke lány és eveznek át s minden evezőcsapással mérföldekkel távolodnak el a kultura „gyönyöreitől“, s másnap reggelig újra a boldog vademberi életben kóborolnak, este pedig vademberi szokás szerint, a közeli szomszédok összegyűlnek egy nagy tűz mellé s ott járják a simmit, meg a *jazz*-táncokat a lobogó tűz körül, mint az igazi, köépbraziabeli vagy fidszi-vadember kollégáik.

Nehéz volt otthagyni ezt a különös, pesti vadember-társadalmat, amely olyan közel van a civilizáció minden nyomoruságához, de amikor tíz perces evezés után leveti a ruháit, leveti vele együtt mindazt a sok-sok bajt, bánatot, amit magával hozott a nagy városból s mindezt pihenni hagyja reggelig, szögre akasztja a sátorban a ruháival együtt — reggelig. Távolodó esónakunkról még sokiág látuk a hatalmasan lobogó tüzet a körülöttük ugrándo-zó, imbolygó alakokkal, s amikor újra a régi indián-történetek titokzatos, sejtelmes wigwam-élete jutott eszünkbe, igazat kellett adnunk a naponta vademberré vedlő pesti hivatali robotolónak, amikor azt mondta, hogy ott künn a Szigeten, a barnabőrű sátorlakók között lehet megtalálni az igazi, megértő, boldog társadalmat.